

Υπόθεση C-710/19

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως

Ημερομηνία καταθέσεως:

25 Σεπτεμβρίου 2019

Αιτούν δικαστήριο:

Conseil d'État (Βέλγιο)

Ημερομηνία της αποφάσεως του αιτούντος δικαστηρίου:

12 Σεπτεμβρίου 2019

Αναιρεσείων:

G.M.A.

Αναιρεσίβλητο:

Βελγικό Δημόσιο [Ministre de l'Asile et de la Migration (Υπουργός Ασύλου και Μετανάστευσης)]

**ΤΜΗΜΑ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΤΟΥ CONSEIL D'ÉTAT
(ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ).**

[παραλειπόμενα]

ΑΠΟΦΑΣΗ

[παραλειπόμενα]

I. Αντικείμενο της αιτήσεως αναιρέσεως

Με δικόγραφο που κατατέθηκε την 1η Αυγούστου 2018, ο G. M. A. άσκησε αναίρεση κατά της αποφάσεως αριθ. 206.186 της 28ης Ιουνίου 2018 του Conseil du contentieux des étrangers (Συμβουλίου επιλύσεως ενδίκων διαφορών αλλοδαπών) [παραλειπόμενα].

II. Η διαδικασία ενώπιον του Conseil d'État (Συμβουλίου της Επικρατείας)

[παραλειπόμενα] [σελ. 2 του πρωτοτύπου] [παραλειπόμενα]

III. Τα κρίσιμα για την εξέταση της υποθέσεως πραγματικά περιστατικά

Από τις διαπιστώσεις που περιλαμβάνονται στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση προκύπτει ότι:

«Ο αναιρεσείων υπέβαλε [στις] 27 Οκτωβρίου 2015 αίτηση χορηγήσεως βεβαιώσεως εγγραφής ως προσώπου το οποίο αναζητεί εργασία. Το αίτημα αυτό συμπληρώθηκε στις 12 Νοεμβρίου 2015. Στις 18 Μαρτίου 2016, το αναιρεσίβλητο εξέδωσε απόφαση αρνήσεως χορηγήσεως άδειας διαμονής διάρκειας άνω των τριών μηνών συνοδευόμενη από διαταγή εγκαταλείψεως της επικράτειας. Η απόφαση αυτή, η οποία αποτελεί την προσβαλλόμενη πράξη, περιλαμβάνει την ακόλουθη αιτιολογία:

«Απορρίπτεται για τον λόγο ότι

Δεν πληροί τις απαιτούμενες προϋποθέσεις ώστε να θεμελιώνει δικαίωμα διαμονής άνω των τριών μηνών ως πολίτης της Ένωσης: Ο ενδιαφερόμενος υπέβαλε αίτηση χορηγήσεως βεβαιώσεως εγγραφής ως προσώπου το οποίο αναζητεί εργασία. Προς στήριξη της αιτήσεώς του, προσκόμισε βεβαίωση εγγραφής του ως προσώπου που αναζητεί εργασία στο Actiris, το βιογραφικό του σημείωμα, και επιστολές αιτήσεων αλλά τα έγγραφα αυτά δεν συνιστούν απόδειξη πραγματικής πιθανότητας προσλήψεως λαμβανομένης υπόψη της προσωπικής καταστάσεώς του. Συγκεκριμένα, μολονότι ο ενδιαφερόμενος έχει εγγραφεί στο Actiris με σκοπό να ενισχύσει τις πιθανότητές του για εξεύρεση εργασίας, από καμία απάντηση στις επιστολές αιτήσεων δεν μπορεί να συναχθεί [σελ. 3 του πρωτοτύπου] ότι υπάρχει πραγματική πιθανότητα να προσληφθεί. [παραλειπόμενα]».

Κατόπιν προσφυγής ενώπιόν του, το Conseil du contentieux des étrangers (Συμβούλιο επιλύσεως ενδίκων διαφορών αλλοδαπών) απέρριψε με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση την αίτηση αναστολής εκτελέσεως και το αίτημα ακυρώσεως της προαναφερθείσας αποφάσεως της 18ης Μαρτίου 2016.

Κατόπιν νέας αιτήσεως υποβληθείσας στις 25 Απριλίου 2016, χορηγήθηκε στον αναιρεσείοντα βεβαίωση εγγραφής στις 6 Μαΐου 2016.

IV. Παραδεκτό της αιτήσεως αναιρέσεως

[παραλειπόμενα] ο αναιρεσείων ισχυρίστηκε [παραλειπόμενα] ότι εξακολουθεί να έχει έννομο συμφέρον προς ακύρωση, προβάλλοντας ότι σε περίπτωση ακυρώσεως, θα εθεωρείτο ως νομίμως διαμένων από τις 27 Οκτωβρίου 2015, ημερομηνία υποβολής της πρώτης αιτήσεώς του, γεγονός που ασκεί επιρροή στην απόκτηση του δικαιώματος μόνιμης διαμονής μετά την παρέλευση πενταετούς περιόδου αδιάλειπτης νόμιμης διαμονής», [παραλειπόμενα] [σελ. 4 του πρωτοτύπου] [παραλειπόμενα].

Απόφαση του Conseil d'État (Συμβουλίου της Επικρατείας)

[παραλειπόμενα]

Συνεπώς, παραδεκτός ασκείται η αίτηση αναιρέσεως.

V. Μοναδικός λόγος αναιρέσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

Ο αναιρεσείων προβάλλει έναν και μοναδικό λόγο αναιρέσεως, ο οποίος αντλείται από παράβαση του άρθρου 149 του Συντάγματος, του άρθρου 40, § 4, πρώτο εδάφιο, περ. 1, και του άρθρου 39/65 του loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers (νόμου της 15ης Δεκεμβρίου 1980 σχετικά με την είσοδο των αλλοδαπών στην εθνική επικράτεια, τη διαμονή, την εγκατάσταση και την απομάκρυνσή τους), του άρθρου 50, § 2, περ. 3, του arrêté royal du 8 octobre 1981 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers (βασιλικού διατάγματος της 8ης Οκτωβρίου 1981 σχετικά με την είσοδο στην επικράτεια, τη διαμονή, την εγκατάσταση και την απομάκρυνση των αλλοδαπών), του άρθρου 45 [ΣΛΕΕ], των άρθρων 41 και 47 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, των άρθρων 15, 31 και 34 της οδηγίας 2004/38/EK του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 29ης Απριλίου 2004 σχετικά με το δικαίωμα των πολιτών της Ένωσης και των μελών των οικογενειών τους να κυκλοφορούν και να διαμένουν ελεύθερα στην επικράτεια των κρατών μελών, και από παραβίαση των γενικών αρχών της υπεροχής του δικαίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης [σελ. 5 του πρωτοτύπου] και της πρακτικής αποτελεσματικότητας των οδηγιών.

Στο πρώτο σκέλος, ο αναιρεσείων βάλλει κατά της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, καθόσον με αυτήν κρίθηκε ότι το άρθρο 45 [ΣΛΕΕ], όπως έχει ερμηνευθεί από το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, δεν επιβάλλει ελάχιστη προθεσμία την οποία πρέπει να έχει στη διάθεσή του πρόσωπο το οποίο αναζητεί εργασία, προκειμένου αυτό να έχει τη δυνατότητα να λάβει γνώση των προσφερόμενων θέσεων εργασίας σε κράτος μέλος υποδοχής, ελάχιστη προθεσμία κατά τη διάρκεια της οποίας δεν υποχρεούται να αποδείξει ότι

υπάρχουν πραγματικές πιθανότητες να προσληφθεί, ενώ η νομολογία του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, ειδικότερα δε η απόφαση [της 26ης Φεβρουαρίου 1991] Antonissen [C-292/89, EU:C:1991:80], δεν συνάδει με την άποψη αυτή.

Κατά τον αναιρεσίοντα, με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση έπρεπε να είχε κριθεί ότι η πρακτική αποτελεσματικότητα της μνημονευόμενης στο άρθρο 45 [ΣΛΕΕ] αρχής της ελεύθερης κυκλοφορίας επιβάλλει στα κράτη μέλη την υποχρέωση, πρώτον, να χορηγούν εύλογη προθεσμία σε πρόσωπο που αναζητεί εργασία προκειμένου αυτό να έχει τη δυνατότητα να λάβει γνώση των προσφερόμενων θέσεων εργασίας οι οποίες ενδέχεται να είναι κατάλληλες για αυτό και να προβεί στις αναγκαίες ενέργειες με σκοπό να προσληφθεί, δεύτερον, να δέχονται ότι η προθεσμία για την αναζήτηση εργασίας δεν μπορεί σε καμία περίπτωση να είναι μικρότερη των έξι μηνών, και, τρίτον, να επιτρέπουν την παρουσία προσώπου που αναζητεί εργασία στην επικράτειά τους καθ' όλη τη διάρκεια της προθεσμίας αυτής χωρίς να απαιτούν από το εν λόγω πρόσωπο να αποδείξει ότι υπάρχουν πραγματικές πιθανότητες να προσληφθεί.

Ο αναιρεσίων υποστηρίζει ότι από τα άρθρα 7, παράγραφος 3, 11 και 16 της οδηγίας 2004/38/EK της 29ης Απριλίου 2004, τα οποία ρυθμίζουν ανάλογες καταστάσεις, προκύπτει ότι προθεσμία μικρότερη των έξι μηνών δεν δύναται να θεωρηθεί εύλογη και ότι αν εξακολουθούν να υφίστανται αμφιβολίες ως προς την ύπαρξη και την έκταση τέτοιας υποχρέωσης αναγκαίας για τη διασφάλιση της πρακτικής αποτελεσματικότητας της αρχής της ελεύθερης κυκλοφορίας, η οποία μνημονεύεται στο άρθρο 45 [ΣΛΕΕ], πρέπει να υποβληθεί ερώτημα στο Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης σχετικά με το κατά πόσον το εσωτερικό δίκαιο συνάδει με τη διάταξη αυτή ως ακολούθως:

«Πρέπει το άρθρο 45 [ΣΛΕΕ] να ερμηνευθεί και να εφαρμοσθεί υπό την έννοια ότι το κράτος μέλος υποδοχής υποχρεούται, πρώτον, να χορηγεί εύλογη προθεσμία σε πρόσωπο που αναζητεί εργασία προκειμένου αυτό να έχει τη δυνατότητα να λάβει γνώση των προσφερομένων θέσεων εργασίας που είναι κατάλληλες για αυτό και να προβεί, ενδεχομένως, στις αναγκαίες ενέργειες με σκοπό την πρόσληψή του, δεύτερον, να δέχεται ότι η προθεσμία για αναζήτηση εργασίας δεν δύναται σε καμία περίπτωση να είναι μικρότερη των έξι μηνών, και τρίτον, να επιτρέπει την παρουσία προσώπου που αναζητεί εργασία στην επικράτειά του καθ' όλη τη διάρκεια της προθεσμίας αυτής χωρίς να απαιτεί από το εν λόγω πρόσωπο να αποδείξει ότι υπάρχουν πραγματικές πιθανότητες να προσληφθεί;».

Απαντώντας, το αναιρεσίβλητο υποστηρίζει ότι, εν αντιθέσει προς όσα υπονοεί ο αναιρεσίων, με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση δεν κρίθηκε ότι το δίκαιο της Ευρωπαϊκής [σελ. 6 του πρωτοτύπου] Ένωσης δεν επέβαλλε ελάχιστη προθεσμία προκειμένου να παρέχεται η δυνατότητα σε πολίτη άλλου κράτους μέλους να εξεύρει εργασία, αλλά ότι το εν λόγω δίκαιο προέβλεπε «εύλογη προθεσμία» η οποία μπορούσε να είναι εξάμηνη, κατά την εθνική νομοθεσία, οπότε δεν προέκυπτε ότι τέτοια προθεσμία ήταν «*de facto* η ελάχιστη

απαιτούμενη από το κοινοτικό δίκαιο». Κατά την άποψη του Βελγικού Δημοσίου, η εκτίμηση αυτή ουδόλως ενέχει πλάνη περί το δίκαιο.

Το αναιρεσίβλητο εκθέτει ότι η νομολογία του Δικαστηρίου που μνημονεύει ο αναιρεσείων στηρίζεται στην «έλλειψη κοινοτικών διατάξεων» και στον εύλογο χαρακτήρα της προθεσμίας που προβλέπει η επίμαχη εθνική νομοθεσία, και συνεπώς δεν αποδεικνύεται ότι το άρθρο 45 [ΣΛΕΕ] δύναται να ερμηνευθεί αποκλειστικώς υπό την έννοια ότι καθορίζει ελάχιστη προθεσμία έξι μηνών. Εξάλλου, κατά το αναιρεσίβλητο, ο εύλογος χαρακτήρας της προθεσμίας που χορηγείται στο πρόσωπο που αναζητεί εργασία, στο πλαίσιο μιας κατ' ανάγκη ανέλεγκτης κρίσεως περί τα πράγματα, δεν μπορεί να αμφισβητηθεί στο πλαίσιο αιτήσεως αναίρεσεως, διαφορετικά το Conseil d'État θα εκαλείτο να υποκαταστήσει το Conseil du contentieux des étrangers, πράγμα για το οποίο δεν είναι αρμόδιο. Το αναιρεσίβλητο προβάλλει ότι η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση διαπιστώνει ότι ο τότε προσφεύγων δεν προσκόμισε, στο πλαίσιο της αιτήσεώς του, καμία απόδειξη πραγματικής πιθανότητας να προσληφθεί, στοιχείο από το οποίο συνάγεται, εμμέσως πλην σαφώς, ότι ο αναιρεσείων δεν εξηγεί για ποιον συγκεκριμένο λόγο η προθεσμία που του χορηγήθηκε, εν προκειμένω, για να αποδείξει ότι πληροί τις προϋποθέσεις αποκτήσεως του δικαιώματος διαμονής, ήταν μη εύλογη, ότι η αιτιολογία αυτή δεν αμφισβητείται και δεν δύναται να αμφισβητηθεί κατ' αναίρεση, και ότι ως εκ τούτου το πρώτο σκέλος του λόγου αναίρεσεως είναι αβάσιμο.

Επίσης, το αναιρεσίβλητο συνάγει εκ των ανωτέρω ότι το προτεινόμενο από τον αναιρεσείοντα προδικαστικό ερώτημα δεν ασκεί επιρροή στην έκβαση της διαφοράς και ότι, ως εκ τούτου, παρέλκει η υποβολή του στο Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Με το υπόμνημα απαντήσεως, ο αναιρεσείων εκθέτει ότι η εκτίμηση του εύλογου χαρακτήρα της προθεσμίας που χορηγείται σε πρόσωπο το οποίο αναζητεί εργασία στο βελγικό δίκαιο εγείρει ζήτημα ερμηνείας του δικαίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης το οποίο έχει άμεσες συνέπειες επί της συμβατότητας του άρθρου 40, § 4 του προαναφερθέντος νόμου της 15ης Δεκεμβρίου 1980 και του άρθρου 50, § 2, περ. 3 του βασιλικού διατάγματος της 8ης Οκτωβρίου 1981 με το άρθρο 45 [ΣΛΕΕ]. Κατά τον αναιρεσείοντα, το ερμηνευτικό αυτό ζήτημα δεν εξαρτάται αποκλειστικά από την ανέλεγκτη κρίση περί τα πράγματα και πρέπει να μπορεί να εξεταστεί κατ' αναίρεση προκειμένου να διαπιστωθεί αν η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση ενέχει πλάνη περί το δίκαιο, ιδίως δε πλάνη περί τη νομική αξιολόγηση.

Με το δεύτερο σκέλος [παραλειπόμενα] [σελ. 7 του πρωτοτύπου] [παραλειπόμενα] [σελ. 8 του πρωτοτύπου] [παραλειπόμενα]. [το δεύτερο αυτό σκέλος πρόκειται να απορριφθεί από το Conseil d'État]

Με το τρίτο σκέλος, ο αναιρεσείων βάλλει κατά της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, καθόσον με την απόφαση αυτή κρίθηκε ότι ο έλεγχος νομιμότητας που θεσπίστηκε με το άρθρο 39/2 του προαναφερθέντος νόμου της 15ης

Δεκεμβρίου 1980 αποκλείει τη συνεκτίμηση της προσλήψεως του αναιρεσείοντος στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο στις 6 Απριλίου 2016 (ήτοι σε χρόνο μεταγενέστερο της αποφάσεως του αναιρεσίβλητου), η οποία αποδεικνύει την ύπαρξη πραγματικής πιθανότητας προσλήψεως του αναιρεσείοντα και, συνεπώς, αντικρούει την αιτιολογία της αποφάσεως του αναιρεσίβλητου. Κατά τον αναιρεσείοντα, τα άρθρα 15 και 31 της προαναφερθείσας οδηγίας 2004/38/EK, τα άρθρα 41 και 47 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, καθώς και οι γενικές αρχές της υπεροχής του δικαίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης και της πρακτικής αποτελεσματικότητας των οδηγιών, επιβάλλουν στο Conseil du contentieux des étrangers να λαμβάνει υπόψη νέα στοιχεία στο πλαίσιο προσφυγής ακυρώσεως και να μην εφαρμόζει αντίθετες εθνικές διατάξεις ή αντίθετους εθνικούς κανόνες.

Ο αναιρεσείων προβάλλει ότι από τη νομολογία του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης προκύπτει ότι τα άρθρα 15 και 31 της προαναφερθείσας οδηγίας 2004/38/EK και το άρθρο 47 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων πρέπει να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι συνεπάγονται εξαντλητικό έλεγχο όλων των πραγματικών περιστατικών και περιστάσεων, συμπεριλαμβανομένης της σκοπιμότητας του προτεινόμενου μέτρου, και ότι τα εθνικά δικαστήρια που ελέγχουν τη νομιμότητα των αποφάσεων οι οποίες λαμβάνονται κατ' εφαρμογήν των ευρωπαϊκών κανόνων περί ελεύθερης κυκλοφορίας των προσώπων οφείλουν να λαμβάνουν υπόψη τα [σελ. 9 του πρωτοτύπου] νέα στοιχεία που περιέρχονται σε γνώση τους μετά την έκδοση των αποφάσεων αυτών. Ο αναιρεσείων υποστηρίζει ότι, εφόσον διάταξη ή κανόνας εθνικού δικαίου αντίκειται σε κανόνα δικαίου της Ένωσης, τα εθνικά δικαστήρια οφείλουν να μην εφαρμόζουν τη σχετική εθνική νομοθεσία, ότι η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση έπρεπε, κατά παρέκκλιση από κάθε αντίθετο εθνικό δικονομικό κανόνα, να λάβει υπόψη την πρόσληψη στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο στις 6 Απριλίου 2016, η οποία αποδείκνυε την ύπαρξη πραγματικής πιθανότητας προσλήψεως του αναιρεσείοντα και, συνεπώς, αντέκρουε την αιτιολογία της αποφάσεως του αναιρεσίβλητου.

Κατά τον αναιρεσείοντα, αν εξακολουθούν να υπάρχουν αμφιβολίες ως προς την ύπαρξη της υποχρεώσεως του Conseil du contentieux des étrangers αφενός να λαμβάνει υπόψη νέα στοιχεία στο πλαίσιο προσφυγής ακυρώσεως, κατ' εφαρμογήν των άρθρων 15 και 31 της προαναφερθείσας οδηγίας 2004/38/EK και των άρθρων 41 και 47 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης καθώς και των γενικών αρχών της υπεροχής του δικαίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης και της πρακτικής αποτελεσματικότητας των οδηγιών, και αφετέρου, εφόσον κριθεί αναγκαίο, να μην εφαρμόζει αντίθετη εθνική διάταξη ή αντίθετο εθνικό κανόνα, πρέπει να υποβληθεί στο Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης το ακόλουθο προδικαστικό ερώτημα:

«Πρέπει τα άρθρα 15 και 31 της οδηγίας 2004/38/EK και τα άρθρα 41 και 47 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων, καθώς και οι αρχές της υπεροχής του δικαίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης και της πρακτικής αποτελεσματικότητας των οδηγιών να ερμηνευθούν και να εφαρμοσθούν

υπό την έννοια ότι τα εθνικά δικαστήρια του κράτους μέλους υποδοχής υποχρεούνται, στο πλαίσιο προσφυγής ακυρώσεως κατά αποφάσεως περί μη αναγνώρισεως σε πολίτη της Ένωσης δικαιώματος διαμονής διάρκειας άνω των τριών μηνών, να λαμβάνουν υπόψη νέα στοιχεία τα οποία ανέκυψαν μετά την απόφαση που έλαβαν οι εθνικές αρχές όταν τα στοιχεία αυτά μπορούν να επιφέρουν μεταβολή της καταστάσεως του ενδιαφερόμενου προσώπου βάσει της οποίας δεν θα ήταν πλέον δυνατός ο περιορισμός των δικαιωμάτων διαμονής του στο κράτος μέλος υποδοχής;».

[παραλειπόμενα] [ένσταση απαραδέκτου που απορρίφθηκε από το Conseil d'État]
[παραλειπόμενα]

Το αναιρεσίβλητο υποστηρίζει ότι ορθώς ο διοικητικός δικαστής αρνήθηκε να λάβει υπόψη πραγματικό στοιχείο για το οποίο δεν αμφισβητείται ότι δεν είχε προσκομισθεί προηγουμένως στη Διοίκηση, ότι το άρθρο 39/2, § 2, του προαναφερθέντος νόμου της 15ης Δεκεμβρίου 1980 του απαγορεύει να προβεί σε έλεγχο πλήρους [σελ. 10 του πρωτοτύπου] δικαιοδοσίας και περιορίζει την αρμοδιότητά του αυστηρώς σε έλεγχο νομιμότητας [παραλειπόμενα].

[παραλειπόμενα]

Με το υπόμνημα απαντήσεως, ο αναιρεσείων προβάλλει ότι [παραλειπόμενα] «τα άρθρα 15 και 31 της οδηγίας 2004/38, το άρθρο 47 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων, οι γενικές αρχές της υπεροχής του δικαίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, η πρακτική αποτελεσματικότητα των οδηγιών και ο σεβασμός των δικαιωμάτων άμυνας αντιτίθενται σε εθνική πρακτική σύμφωνα με την οποία τα εθνικά δικαστήρια δεν [σελ. 11 του πρωτοτύπου] λαμβάνουν υπόψη, κατά την εξέταση της νομιμότητας της απελάσεως πολίτη άλλου κράτους μέλους, τα πραγματικά περιστατικά τα οποία προέκυψαν μετά την απόφαση των αρμοδίων αρχών, όταν τα περιστατικά αυτά συνεπάγονται την ύπαρξη δικαιώματος διαμονής του ενδιαφερομένου» [παραλειπόμενα] ότι «η μνημονευόμενη από το αναιρεσίβλητο νομολογία δεν περιέχει καμία μνεία των αποφάσεων Δικαστηρίου της 29ης Απριλίου 2004, Ορφανόπουλος και Oliveri (C-482/01 και C-493/01, EU:C:2004:262), και της 11ης Νοεμβρίου 2004, Cetinkaya (C-467/02, EU:C:2004:708), όπου γίνεται λόγος για την υποχρέωση συνεκτιμήσεως, στο πλαίσιο προσφυγής ακυρώσεως, νέων στοιχείων που προέκυψαν μετά από απόφαση των εθνικών αρχών» [παραλειπόμενα] [σελ. 12 του πρωτοτύπου]

Απόφαση του Conseil d'État

Πρώτο σκέλος

Ο αναιρεσείων υποστηρίζει ότι για να διασφαλιστεί η πρακτική αποτελεσματικότητα της ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων, η οποία κατοχυρώνεται στο άρθρο 45 [ΣΛΕΕ], το Conseil du contentieux des étrangers όφειλε να είχε αποφασίσει ότι η διάταξη αυτή επέβαλλε στο αναιρεσίβλητο «την υποχρέωση, πρώτον, να χορηγήσει εύλογη προθεσμία σε πρόσωπο το οποίο

αναζητεί εργασία προκειμένου το εν λόγω πρόσωπο να έχει δυνατότητα να λάβει γνώση των προσφερόμενων θέσεων εργασίας που είναι κατάλληλες για αυτό και να προβεί, ενδεχομένως, στις αναγκαίες ενέργειες με σκοπό την πρόσληψή του, δεύτερον, να δεχθεί ότι η προθεσμία για αναζήτηση εργασίας δεν δύναται σε καμία περίπτωση να είναι μικρότερη των έξι μηνών, και τρίτον, να επιτρέψει την παρουσία προσώπου που αναζητεί εργασία στο έδαφος του καθ' όλη τη διάρκεια της προθεσμίας αυτής χωρίς να απαιτεί από το εν λόγω πρόσωπο να αποδείξει ότι έχει πραγματικές πιθανότητες να προσληφθεί».

Η κριτική αυτή δεν συνεπάγεται κρίση περί τα πράγματα, όπως υποστηρίζει το αναιρεσίβλητο. Απαιτεί τον προσδιορισμό του περιεχομένου του προαναφερθέντος άρθρου 45.

Πρέπει συνεπώς να υποβληθεί στο Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης το προτεινόμενο από τον αναιρεσείοντα προδικαστικό ερώτημα. Το ερώτημα αυτό είναι αναγκαίο να απαντηθεί προκειμένου να επιλυθεί η διαφορά. Συγκεκριμένα, αν το Δικαστήριο απαντήσει ότι το άρθρο 45 της Συνθήκης για τη λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης έχει την έννοια ότι επιβάλλει τις προβαλλόμενες από τον αναιρεσείοντα υποχρεώσεις, ο πρώτος λόγος αναιρέσεως είναι βάσιμος.

Δεύτερο σκέλος

[παραλειπόμενα]

Το [δεύτερο] σκέλος [παραλειπόμενα] [σελ. 13 του πρωτοτύπου] [παραλειπόμενα] είναι αβάσιμο.

Τρίτο σκέλος

Ο έλεγχος νομιμότητας που έχει θεσπίσει το άρθρο 39/2, § 2, του νόμου της 15ης Δεκεμβρίου 1980 δεν επιτρέπει στο Conseil du contentieux des étrangers να λαμβάνει υπόψη στοιχεία μεταγενέστερα της εκδόσεως της αποφάσεως της οποίας ζητείται η ακύρωση και τα οποία δεν ήταν σε γνώση της αρχής κατά τον χρόνο εκδόσεως της αποφάσεώς της.

Ο αναιρεσείων υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, ότι τα άρθρα 15 και 31 της οδηγίας 2004/38/ΕΚ απαιτούν έλεγχο ο οποίος να παρέχει στον δικαστή τη δυνατότητα να λαμβάνει υπόψη στοιχεία που ανακύπτουν μετά από την έκδοση αποφάσεως περί μη αναγνώρισεως δικαιώματος διαμονής άνω των τριών μηνών, και τα οποία είναι ικανά να αποδείξουν την ύπαρξη τέτοιου δικαιώματος.

Κατά τον αναιρεσείοντα, το άρθρο 39/2, § 2, του νόμου της 15ης Δεκεμβρίου 1980 δεν μετέφερε ορθώς στο εσωτερικό δίκαιο τα άρθρα 15 και 31 της οδηγίας 2004/38/ΕΚ, καθόσον δεν επιτρέπει στο Conseil du contentieux des étrangers να λαμβάνει υπόψη τέτοια στοιχεία.

[παραλειπόμενα]

Ο αναιρεσείων έχει το απαιτούμενο για την αιτίαση αυτή έννομο συμφέρον. Συγκεκριμένα αν η αιτίαση αυτή είναι βάσιμη, δεν θα αναγνωριστεί στον δικαστή εξουσία που δεν του παρέχει ο νόμος, όπως υποστηρίζει το αναιρεσίβλητο, αλλά θα αποκλειστεί η εφαρμογή της απαγορεύσεως λόγω της οποίας δεν του επιτρέπεται να λάβει υπόψη στοιχεία τα οποία ανέκυψαν μετά από την έκδοση αποφάσεως περί μη αναγνωρίσεως δικαιώματος διαμονής άνω των τριών μηνών και τα οποία είναι ικανά να αποδείξουν την ύπαρξη τέτοιου δικαιώματος.

Προκειμένου να κριθεί κατά πόσον είναι ακριβές το περιεχόμενο που προσδίδει ο αναιρεσείων στο ευρωπαϊκό δίκαιο, επιβάλλεται να υποβληθεί ερώτημα στο [παραλειπόμενα] [Δικαστήριο] για την ερμηνεία του δικαίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης. **[σελ. 14 του πρωτοτύπου]**

[παραλειπόμενα]

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΤΟ CONSEIL D'ÉTAT ΑΠΟΦΑΣΙΖΕΙ :

[παραλειπόμενα]

Κατ' εφαρμογήν του άρθρου 267, τρίτο εδάφιο, [ΣΛΕΕ], υποβάλλονται στο Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

- 1) «Πρέπει το άρθρο 45 της Συνθήκης για τη λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης να ερμηνευθεί και να εφαρμοσθεί υπό την έννοια ότι το κράτος μέλος υποδοχής υποχρεούται, πρώτον, να χορηγεί εύλογη προθεσμία σε πρόσωπο το οποίο αναζητεί εργασία, προκειμένου να παρέχεται στο εν λόγω πρόσωπο η δυνατότητα να λαμβάνει γνώση των προσφερόμενων θέσεων εργασίας που είναι κατάλληλες για αυτό και να προβαίνει στις αναγκαίες ενέργειες με σκοπό την πρόσληψή του, δεύτερον, να δέχεται ότι η προθεσμία για αναζήτηση εργασίας δεν δύναται σε καμία περίπτωση να είναι μικρότερη των έξι μηνών, και τρίτον, να επιτρέπει, εντός της επικράτειάς του, την παρουσία προσώπου το οποίο αναζητεί εργασία, καθ' όλη τη διάρκεια της προθεσμίας αυτής, χωρίς να απαιτεί από το εν λόγω πρόσωπο να αποδείξει ότι έχει πραγματικές πιθανότητες να προσληφθεί;».
- 2) «Πρέπει τα άρθρα 15 και 31 της οδηγίας 2004/38/EK του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 29ης Απριλίου 2004 σχετικά με το δικαίωμα των πολιτών της Ένωσης και των μελών των οικογενειών τους να κυκλοφορούν και να διαμένουν ελεύθερα στην επικράτεια των κρατών μελών και τα άρθρα 41 και 47 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, καθώς και οι αρχές της υπεροχής του δικαίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης και της πρακτικής αποτελεσματικότητας των οδηγιών, να ερμηνευθούν και να εφαρμοσθούν υπό την έννοια ότι τα εθνικά δικαστήρια του κράτους μέλους υποδοχής υποχρεούνται, στο πλαίσιο προσφυγής ακυρώσεως κατά αποφάσεως περί μη **[σελ. 15 του πρωτοτύπου]** αναγνωρίσεως σε πολίτη της Ένωσης δικαιώματος διαμονής

διάρκειας άνω των τριών μηνών, να λαμβάνουν υπόψη νέα στοιχεία τα οποία ανέκυψαν μετά την απόφαση που έλαβαν οι εθνικές αρχές, εφόσον τα στοιχεία αυτά είναι ικανά να επιφέρουν μεταβολή της κατάστασης του ενδιαφερόμενου προσώπου, βάσει της οποίας δεν θα ήταν πλέον δυνατός ο περιορισμός των δικαιωμάτων διαμονής του στο κράτος μέλος υποδοχής;».

[παραλειπόμενα]

[υπογραφές]

ΕΓΓΡΑΦΟ ΕΡΓΑΣΙΑΣ